

EL MEU REGAL D' ANIVERSARI

Em dic Héctor, i tinc 12 anys.

Tot va començar un 14 de juliol, quan estava celebrant el meu aniversari amb tota la família. Tot el món em donava tot tipus de regals excepte el meu avi que estava assegut en una cadira mirant. Quan vaig acabar d'obrir els regals el meu avi va dir: “ el meu regal serà anar a salvar el verd i la naturalesa, i per això vindràs a ajudar-me a l'horta per a que veges com es cultiva i es crien les fruites i verdures”.

A mi no em va agradar gens, i pensava que era broma però al dia següent algú em tocà a la porta a les 6 del matí, em vaig alçar espantat per vore qui era i resulta que era el meu avi vestit en roba de treball i li vaig preguntar què era el que volia i em va dir que venia a complir el seu regal d'aniversari i que ens anàvem a treballar al seu camp. En eixe moment vaig saber que el seu regal no era broma.

Jo estava molt enfadat perquè pensava que no m'agradaria i no volia alçar-me prompte per anar a treballar, però quan vaig començar a plantar fruites i verdures em començà a agradar.

Vaig estar una suma de dies alçat-me a les 6 del matí per a treballar amb el meu avi, plantant, fent caballons, regant i recollint la collita. Però un dia arribarem i ens vam trobar tot el camp cremat, ens vàrem posar molt tristos perquè vàrem perdre tot un any de treball.

Cridàrem a la policia, i quan arribà es va posar a buscar a vore si trobava proves per si ho l'havia fet algú expressament o havia sigut sense voler.

Buscant i buscant, van trobar les proves que indicaven que havia sigut intencionat. En un cantó del camp localitzaren una mistera i un trosset de paper cremat.

La policia va estar investigant el cas durant aproximadament tres mesos. Passat eixe temps ens cridà la policia i ens digué que havien trobat els culpables dels fets.

Els varen tancar a la caserna de la policia i abans que els posaren a la pressó el meu avi i jo els vam preguntar, que per què ho havien fet, i ens van contestar que havia sigut per una aposta entre els amics, però que no volien que hi haguera sigut tan greu i que sé'ls va anar de les mans. Aleshores els vàrem preguntar que si els pagàrem la fiança, si estarien treballant tot l' any arreglant tot el mal que havien fet al camp.

Tots els culpables van dir que sí, així que pagàrem la fiança i no els tancaren en la pressó.

Al dia següent, anàrem al camp però més tard, perquè sols anàvem a vore com estava i com treballaven els culpables.

Quan arribàrem vam vore que ja havien fet molts caballons i que havien plantat molts cultius de tot tipus: tomaques, encisam, cogombre, etc.

A partir d'ahí començàrem a anar cada dia i quasi al finalitzar l' any, ja estava tot com al principi.

Els culpables ens van demanar mil vegades perdó, que estaven molt penedits i ens van dir que els agradava molt treballar al camp i que si ens podien ajudar alguna vegada més. Els vàrem dir que sí, que quan volgueren i ells se n' anaren molt contents.

Al mes següent l' ajuntament va celebrar un concurs per a vore qui tenia el camp més bonic i el meu avi i jo ens apuntàrem.

Vàrem treballar de valent el meu avi, els xicons que havien destrossat el camp i jo, vàrem passar moltes proves i arribàrem a la final. La prova decisiva del concurs estava entre una família que tenia un camp de tomaques preciós i nosaltres. Primer anàren els jutges i nosaltres a vore el seu camp i després van vindre ells a vore el nostre que tenia molta varietat d'hortalisses.

El concurs estigué molt igualat però al final el jutge es va decidir pel nostre per la varietat de verdura que tenia. Ens posàrem tota la família molt contenta i ens donaren un premi de cent mil euros per poder comprar més camps i millorar-los...